

David Troch

zo kijkt zij uit het raam

met handen op de vensterbank, met
ogen op de rug. wie komt daar de
kamer in? wiens adem voelt ze in

haar nek? zeg eens wat, vreemde,
eender wat. het hoeft niet iets
liefs te zijn, het mag best een

zin met schaduw, woorden waarvan
de weerklank daar beneden op de
straatstenen valt. ze draait zich

niet, blijft kijken uit het raam.
er is geen wereld, geen vreemde,
geen traan. het regent niet bijna.

David Troch

duaal

haar naaldhakken tiktakken het zebrapad in wit en asfalt. ze lijmt niet, ze haalt uiteen en leeft moedwillig ladders in haar nylonkousen. de schots geruite minirok moet haar rebelse inborst symboliseren, ze heeft een hart voor vluchtelingen die weg willen van triviale heiligheid: huisje, beestje, baby'tje.

alles behalve de liefde heet ze warm welkom in neonverlichte nachten, ze bedenkt zichzelf met pseudoniemen die de namaakpassie vergemakkelijken. haar vrees is niet vlees aan vlees, huid op huid, gespeelde genegenheid, ze huivert van haar verlangen naar een negen tot vijf routinebaantje.

in gedachten schippert ze over gevaren die haar gave tot overgave kunnen kelderen, ze neuriet daarbij binnensmonds een zeemansmelodie. eens haar lied uit is, lurkt ze nonchalant van haar sigaret. de wandelende man op het verkeerslicht verandert in het rood van haar lingerie.

David Troch

edinburgh

bij u was het wonderlijk thuiskomen,
wildvreemde. u bracht mij met één oogopslag
de warmte bij van uw hart. liefdevol zag
ik u met de schaduw van de bomen

spelen, u liet het asfalt volstromen
met duizend deinende wegwijzers. één dag
schetste u zo tot een heel leven. ik mag
u koesteren, innig van u dromen,

u moet weten dat ik u heb leren
haten. sinds het kuieren door uw straten,
voel ik mij zelfs in mijn geboortedorp

een toerist. kon ik mij maar verweren
tegen u, wildvreemde. u achterlaten,
hoe moet dat? u houdt mij op een steenworp.

Wekker

{eventuele overeenkomsten tussen fictie(ve personages) en non-fictie(ve personen) zijn slechts de speling van een droevig lot en een heleboel toevalligheden die de auteur niet in de schrijvershand heeft}

Je wordt wakker en je hebt genoeg van de wekker. Je keilt het onding tegen de kleerkast aan diggelen. Je vriendin denkt dat de wereld vergaat en krijgt zich de longen uit het lijf. Ze wil je vervloeken, maar ze komt niet verder dan je naam. Voordat de eerste krachtterm uit haar mond ontsnapt, ben je haar al aan het verstikken met haar eigen hoofdkussen. Als ze na enkele minuten eindelijk niet meer beweegt, haal je het kussen van haar gezicht en fluister je haar zachtjes in het rechteroor: "Schat, het was maar een wekker." Je stapt uit het bed en loopt naar de kleerkast. Die deuk in de deur vind je maar niks, je rukt ze uit haar hengels. Je opent de gordijnen, rolt het rolluik naar boven en opent het raam. Daar gaat de deur, dan volgt de wekker. Je hoort een doodscreet. Je blikt naar beneden en merkt dat de wekker de schedel van de postbode in twee niet zo gelijke delen heeft gesplitst. De rekeningen in zijn handen raken met bloed doordrenkt. Je vloekt al heb je het niet zo hoog op met mensen die om het minst lopen te vloeken. Je bedaart en sluit het raam. Je stapt in je fonkelnieuwe kostuum en vraagt aan je vriendin welke das er het best bijpast. Ze antwoordt niet. "Schat," vermaan je haar, "de wekker is zeker al een minuut geleden afgegaan, tijd om op te staan." Nog steeds niets. "Stik dan," bries je en je beent de slaapkamer uit. In de badkamer schrijf je met tandpasta het woord *wekker* op de spiegel. Je draait de kranen van het bad en de lavabo volledig open en laat het water stromen. Je haast je naar beneden, naar je werkkamer. Uit een lade in je bureau haal je een legervoorraad kogels en het pistool waar je nog nooit mee hebt geschoten. Je stamp je voeten in je schoenen en neemt je overjas van de kapstok in de hal. Dan sta je buiten. Je pompt een kogel in de borstkas van de postbode. Je mompelt: "Even testen, niks persoonlijks." Voor de lol schiet je een autoband van je buurman lek, die heb je nooit gemogen. Je stapt in je eigen auto, start, schakelt en nog voor je de straat uit bent, geef je plankgas. Je scheurt door de dorpskern. Je negeert alle rode lichten en maait hier en daar een kwartet overstekende kinderen van een zebepad. Je draait de volumeknop van de radio helemaal open. Je merkt de politiepatrouille niet op in je achteruitkijkspiegel. Net voor je de autosnelweg op flitst, rijden ze je klem. Je zoekt je autoraampje naar beneden en knalt eerst de vrouwelijke dan de mannelijke agent voor het hoofd. Het wordt een lange, lange dag.

{David Troch}